

Περαιτέρω όμως από μζς το κατάλαβαν το ξαλαφρώμα αυτό οι δυστυχημένοι υπάλληλοι, γιατί με την άργία της Βουλής σταμάτησαν λίγο οι παύσεις και οι μεταθέσεις τους που τις άγιες αυτές ημέρες δημοσιεύονταν με το σταγονόμετρο

Αμα ξαναρχινήσει τις δουλειές της η Βουλή, θα μπή το σταγονόμετρο κατά μέρος και θα ξαναρχινήσει να δουλεύει το τσουβάλι, αφού για να λειτουργήσει κανονικά η Βουλή πρέπει οι μισοί τουλάχιστον υπάλληλοι να περιηγηθούν την Ελλάδα.

Οι βουλευτάκι κινούν τις γλώσσες τους και τα χέρια τους κ' οι υπάλληλοι τα πόδια τους. Αν προσθέσετε και τη ρεμούλα του Κεντρικού ταμείου, έχετε μπροστά σας ολοζώντανη εικόνα του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος

ΤΟΝ ΜΠΕΛΑ ΤΟΥ

έχει βροχ' ο κ. Καζάκης με την κωλοσύνη του. Σάν να μ'ή τον έφτανε η Μακεδονία και τα τόσα άλλα εθνικά βάρη που του ρότωνα στη ράχη του, να τώρα που τ'όν έστειλαν και στην Πάτρα να υποδεχτεί τον κ. Κλεμανσώ και να τ'όν ξαναγγήσει στην Αθήνα.

Μά τί διάβολο! Μονάχα ο κ. Καζάκης ρητορεύει στη χώρα μας;

Όλοι οι άλλοι δουλεύουν!

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Η'.

(και τελευταίο)

Manchester, Μάρτης του 1904.

Ο κόμπος των προτιμητικών δασμών, που έσως δεν τον έ λύση μήτε η μεγάλη έπιρροή και φοβερή ρητορεία του Τσαμπερλιν, είναι αό φόρος του ψωμιού. Μην εξαγόντας οι άποικίες παρά θρόφιμα και πρώτες ύλες, γεννήματα, κρέας, μαλλί, ξυλική κ.τ.λ. Άλλη προτίμηση δεν έχει παρά τα φορολογήση η Άγγλική όσα θρόφιμα φέρνει απ' έξω, εξαίρωντας μονάχα τ' άποικιακά, γιατί αδύνατο να φορολογήση

πραπέζι σ' όλους, που ήταν εκεί. Τις άλλες μέρες ξέταζε του Λάμωνα τα έργατα και βλέποντας τα χωράφια αύλακωμένα, τζαμπέλια με φύλλα, το περιβόλι όμορφο (γιατί για τα λούλουδα το βάρος τ'όποιου απάνου του ό Αστυλο) εύχρηστίοταν περίσσα και το Λάμωνα παίνανε και πώς λύτερο θά τ'όν αφήσει τουτάζε. Κατέβηκεν ύστερις και στο κοπάδι για να ιδεί και τα γίδια και το βοσκό. Η Χλόη στο δάσο έφυγεν, έπειδή ντράπηκε και φοβήθηκε τ'όν κόσμο. Μά ό Δάφνης έμειν' εκεί, γιδοτόμαρο μαλλιάρω ζωσμένο, ταγάρι καινούργιοραμμένο έχοντας κρεμασμένο από τούς ώμους, κρατώντας με τ'όνα του χέρι χλωρά τυριά και με τ'άλλο κατσικάκια βυζανιάρικα αν καμιά φορά ό Απόλλωνας δουλεύοντας στο Λαομέδοντα βόσκησε βόδια, τέτιος ήταν, όπως τότες φάνηκεν ό Δάφνης. Αυτός λοιπόν δεν είπε τίποτις, παρά αφού κατακοκίνισεν, έρριξε τα μάτια του χάμου, δίνοντας τα χρισμάτα. μά ό Λάμωνα είπε:

— Αυτός, άφέντη, είναι τω γιδιώνε σου ό βοσκό. Έσού πενήντα μούδιωσε; να βόσκω και δυό τράγους; τουτός σου τ'άχει κάμει εκατό και δέκα τράγους; βλέπεις πόπο παχιές είναι και μαλλιαρές και με γερά τα κέρατα: τίς έμκαθε να νοιώθωναι και τή μουσική; τού σουραύλι λοιπόν ακούγοντας όλα τα κάνουν.

ΙΑ'. Όντας εκεί η Κλεαρίστη, θέλησε να ιδεί αυ-

και πρώτες ύλες δίχως να καταστρέψη την άγγλική βιομηχανία.

Τρία τέταρτα των θρόφιμων που χρειάζεται η Άγγλία τα προμηθεύεται από ξένους. Μικρό μέρος του υπόλοιπου το εισάγει από τις άποικίες της και τ' άλλα γίνονται μέσα στον τόπο. Όσο ακριβήνουν τα ξενικά, όταν φορολογηθούν με δασμό εισαγωγής, άλλο τόσο δίχως άλλο θ' ακριβήνουν και τ' άφορολόγητα άποικιακά κ' ενίοτις. Ένώ λοιπόν ό κόσμος θά πλερώνη ακριβώτερα όλα του τα θρόφιμα, το Κράτος θά κερδίση μονάχα το δασμό απάνω στα ξενικά, κ' έτσι δε θάχη τα μέσα, βγαίνοντας ισούδνικμους φόρους, ν' άλαφρώση τον τόπο απ' όλο το βάρος της ακριβώτερης θροφής. Όσο μεγαλώνει η εισαγωγή από τις άποικίες, τόσο θά λιγοστεύη το εισόδημα του Κράτους από το δασμό εισαγωγής, κι αν πιτύχη καλύτερα τέλεια ό σκοπός των προτιμητικών δασμών και χάρη στις ακριβώτερες τιμές κατορθώσουνε μιά μέρα οι άποικίες να προμηθεύουν την Άγγλία με όσα θρόφιμα φέρνει σήμερα απ' έξω, το εισόδημα του δασμού θά λείψη κ' οι φόροι θά ξαναχρειαστούν. Γότες ό τόπος θά φορολογηται το ίδιο όπως πριν και θ' ακριβοπλερώνη κιόλας τή θροφή του. Και να λιγοστεύουν όμως οι φόροι ως πούμε απάνω σε ζάχαρη, καφέ, τσάι, καπνό κ.τ.λ. δεν άλαφρώνεται έτσι ό φτωχός που θ' αγοράζει ακριβώτερα το ψωμί του. Και δε θά υποφέρουν μονάχα οι πιο φτωχοί. Ακριβώτερη θροφή φέρνει ακριβεία σε όλα. Αυτό θά πη πώς εισοδήματα, μιστοί και μεροκάματα θ' αξίζουμε λιγώτερο παρά πριν. Θα ζημιωθί λοιπόν κάθε κοινωνική άρχδα, αν και πολύ περισσότερο θά υποφέρουνε δίχως άλλο τα εκατομμύρια κόσμος που μόλις βγαίνει αρκετά για να ζήση.

Πώς όταν ακριβήνη η θροφή θά μεγαλώσουν κ' οι μιστοί και τα μεροκάματα δεν τ'ό ξέρουμε. Από πού κι ως πού θά μεγαλώσουν; Πότε θά πηγάση τέτοια γενική έμπορική ωφέλεια που να μπορη ό βιομήχανος να καλοπλερώνη τ'όν έργατη; Αν υποθέσουμε πώς χάρη στο σύστημα προτιμητικών δασμών κάτι λίγες βιομηχανίες θά ωφεληθούν από μεγαλύτερο έμπόριο με τις άποικίες, όλες οι άλλες όμως αντί να κερδίσουνε θά ζημιωθούνε, γιατί η γενική ακριβεία θά μεγαλώση το έξοδα παραγωγής και τότες δυσκολώτερα θά συναγωνίζεταί ό Άγγλος βιομήχανος μέσα στις ξένες αγορές, ακόμα μάλιστα και στις ίδιες τις άποικίες. Το έντόπιο έμπόριο, πούναι πολύ σημαντικώτερο του έξωτερικού, αυτό βέβαια δε θά ωφεληθί από προτιμητικούς δασμούς, θά ζημιωθί

τό που είπεν ό Λάμωνα και διατάζει το Δάφνη να παίζει το σουραύλι στα γίδια, όπως συνήθιζε, και του τάζει άμα παίζει να του χαρίσει ένα πουκάμισο και ποδιές. Κ' εκείνος αφού τούς κάθισε γύρου σε σε θέατρο, στάθηκε κάτου απ' τή βελανιδιά και βγαίνοντας απ' τού ταγάρι το σουραύλι, πρώτα φύσηξε λίγο. Και τα γίδια σταμάτησαν σηκώνοντας το κεφάλι. ύστερις έπαίξε το σκοπό του βοσκημάτου και τα γίδια έβρασαν σκύδοντας το κεφάλι. πάλι έπαίξε γλυκά κι' όλα μαζί ξαπλώθηκαν χάμου και έβγαλε στριγγό λάλημα κ' εκεί να σε νάρχόταν λύκος έτρεξαν στο δάσο να κρυφτούν. ύστερις από λίγο έπαίξε το ξαναφωναχτικό και τα γίδια βγαίνοντας από τού δάσο κοντά στα πόδια του όλα μαζεύτηκαν. Μήτε ανθρώπου; δούλους δε θά μπορούσε να ιδεί κανένας έτσι ν' ακούνε στην προσταγή του άφέντη. Κι' όλοι οι άλλοι λοιπόν θάμαζαν και περισσότερο η Κλεαρίστη κι' όρκίστηκε, πώς τα δώρα πούταζε θά του δώσει, γιατί ήταν καλός γιδάρης κ' ήξερε και μουσική. Κι' αφού γύρισαν στο έξοχικό γηωμάτιζαν και στο Δάφνη από όσα έρωγαν έστειλαν. Κι' αυτός μαζί με τή Χλόη έρωγε κ' εύχρηστίοταν δοκιμάζοντας πολιτικό μαγέρεμμα, κι' όλοιζε πώς θά πετύχουν τού γάμο, άμα πείσει τ'άφνετικά.

ΙΒ' Μά ό Γνάθωνας ξανακμμένος από όσα είχαν γίνει στο κοπάδι και νομίζοντας ανυπόφερτη τή ζωή

όμως κι' αυτό από τή γενική ακριβεία που ενώ θά περιορίση τα μέσα του κόσμου να ξοδιάζη, θά μεγαλώση τα έξοδα της παραγωγής. Όσοι δουλεύουνε στο έντόπιο έμπόριο, χτίστες, άμαξάδες, καρβουνάδες, έμποροϋπάλληλοι, γραμματικοί κ.τ.λ. καθώς και υπάλληλοι του Κράτους, σιδηρόδρομων, δήμων, εταιριών, κ.τ.λ. αυτοί βέβαια δε θά βγαίνουν μεγαλύτερους μιστούς και μεροκάματα. Αν πάλι μεγαλώσουν τα μεροκάματα, τότες το έξοδα παραγωγής κ' η ακριβεία του τόπου θά μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο κι ακόμα δυσκολώτερα ό Άγγλος βιομήχανος θά συναγωνίζεταί τούς ξένους. Είναι ζήτημα λοιπόν αν όταν ακριβήνουν τα θρόφιμα δε θά ζητησή, μάλιστα ό κεφαλαίουχος να περιορίση τα μεροκάματα, και δεν έχει λόγο πώς η προσπάθεια του έργατη από τή μιά να κερδίση περισσότερα, γιατί ακριβήνη η θροφή, και του κεφαλαίουχου από τήν άλλη να περιορίση τα έξοδα παραγωγής, θά φέρη έργατικές διαφορές κι άπεργίες, με πολυσήμαντα έμπορικά άποτελέσματα.

Κοντά στ' άλλα, είναι κι αδύνατο να εφαρμόσης σύστημα προτιμητικών δασμών που να μην άδική είτε τήν Άγγλία είτε τούτη η εκείνη τήν άποικία, γιατί τα βιομηχανικά κ' έμπορικά συμφέροντά τους ανταγωνίζονται. Η προτίμηση ενός άποικιακού είδους έσως βλάψη άλλη άποικία, η άλλο έμπορικό κλάδο. Σύστημα προτιμητικό πρέπει να βασίζεται σε άμοιβαία ωφέλεια και θυσία. Αυτό όμως είναι αδύνατο όταν ό ένας ζητά να μεγαλώση τήν εξαγωγή του, ενώ ό άλλος γυρεύει να προστατέψη τις βιομηχανίες του από ξένο συναγωνισμό. Θ' άρχιση παζάρεμα και λογομαχία, ό καθένας ζητώντας να δώση όσο γίνεται λιγώτερο και να πάρη όσο περισσότερα μπορεί. Θα γεννηθί ζήτημα αν κάθε άποικία έλαθε από τήν Άγγλία ισότιμο του ό,τι τ'ής έδωσε και του ό,τι έλαθαν όλες οι άλλες. Κι αφού δεν υπάσχει κεντρική έξουσία που ν' αποφασίση τού δικιο του καθενός, τού τέλος θάναι δυσάρεσκια, διχόνοια, έχτρα, έσως και χωρισμός. Πιστή ως τώρα στο σύστημα Άνοιχτού Έμπορίου, η Άγγλία δεν αναγκάζεται να ξεδιαλύνη δύσκολα προβλήματα που άγγίζουν τ' αντίπαλα συμφέροντα είτε των έντόπιων βιομηχανιών, είτε των άποικιών της. Αμα όμως άρχιση προτιμητικούς δασμούς, κάθε βιομηχανία που θά παραγή ακριβώτερα, δίχως να ωφεληται από μεγαλύτερο άποικιακό έμπόριο, θά ζητήση από τού Κράτος προστατευτικά μέτρα. Πότε η μιά πότε η άλλη βιομηχανία θά τού κατορθώνη, και τού τέλος θάναι γενική προστασία. Έσως μάλιστα τού προτιμητικού σύστημα τελειώσει

του, αν δεν απολάβει τού Δάφνη, αφού παραφύλαξε τήν Αστυλο εκεί που περιδιάβαζε στο περιβόλι και τόν έφερε στο ναό του Διόνυσου, τα πόδια και τα χέρια του φιλούσε. Κ' έπειδή εκείνος ρωτούσε γιατί τα κάνει αυτά και τόν πρόσταζε να τού είπει και τού όρκίζονταν πώς θά τού κάνει τή χάρη:

— Πάει, άφέντη, ό Γνάθωνας σου, είπεν αυτός που έσα με τώρα μονάχα τα τραπέζια άγαπαύσε, που προτήτερα όρκίζονταν, ότι τίποτις δεν είναι όμορφότερο από τού παλιό κρασί, που απ' τα παιδιά της Μιτυλήνης θαρρούσε καλύτερους τούς μαγέρους σου; τώρα μονάχα ό Δάφνης μου φαίνεται πώς είναι όμορφος; και μη δοκιμάζοντας πιά τα πλούσια φαγιά σου, αν και κάθε μέρα έτοιμάζονται τόσα κρέατα, ψάρια, γλυκά, με χαρά μου θά γινόμενα γίδα, για να τρώω χορτάρι και φύλλα, τού Δάφνη τού σουραύλι ν' ακούω κ' εκείνος να με βόσκει; μά έσού γλύτωσε τού Γνάθωνα σου και τόν άνίκητο έρωτα καταπάνεσέ τον. Ειδεμή σ' όρκίζουμαι στο θεό μου, αφού πάρω σπαθάκι κι' αφού γιομίσω τήν κοιλιά μου φαγιά, θά σκοτωθώ μπρός στού Δάφνη τή θύρα. Κ' έσού δε θά με πείσει πιά Γνάθωνάκι, όπως συνήθιζες χωρατεύοντας πάντα.

ΙΓ' Δέ βόσκηζε να τότε βλέπει να κλαίει και πάλι τα πόδια να τού γλυκοφιλεί, γιατί ήταν μεγαλόκαρδο παλληκάρι κ' ήξερεν απ' αγάπης πόνο, παρά τούδινε τού

και σε δασμό εισαγωγής άπένω σε πρώτες ύλες, μάλλι, μπαμπούκι, σίδερο, ξυλική κ.τ.λ. Γιατί όλες οι άποικίες δέν παράγουν τά ίδια και καθιερώ θά ζήτηση να προτιμηθώ ό,τι παράγει πιό πλήθια. Άν ή Άγγλία δώση δασμολογικά προνόμια σ' άποικιακά γεννήματα, θά ώφεληθώ σημαντικά τό Καναδά, πολύ λιγώτερο όμως θά ώφεληθώ άλλες άποικίες, και μερικές καθόλου. Η Άουστραλία κ' ή Νότικ Άφρική με τό δικιο τους θά ζήτησουν τά ίδια προνόμια για τό μαλλι τους και τά πετσαί τους, ή Ίντια και άλλες Κατοχές για ζάχαρη και μπαμπούκι, άλλες για ξυλική και πάει λέγοντας. Θ' άναγκασθώ λοιπόν ή Άγγλία να βάλω δασμό εισαγωγής σ' όλα αυτά τά είδη, έξόν μονάχα όσα έρχονται από τις άποικίες, και αυτή ή άκρίθεια τής πρώτης ύλης θά βλάψω δίχως άλλο τις σημαντικώτερες βιομηχανίες τής. Σά συλλογιέσαι κιόλας πώς τό μεγαλειότερο βάρος του Βρετανικού Κράτους, καθώς έξοδα στρατού, στόλου, κ.τ.λ. πέφτει στη ράχη τής Άγγλίας, σαν πιό δικιο φαίνεται να τής δώσουν οι άποικίες τής δασμολογικά προνόμια, δίχως και να τής ζητήσουν άλλα τόσα.

Μήτε είναι αλήθεια πώς τό να προμηθεύεται ή Άγγλία όλα τής τά γεννήματα μέσα στο Βρετανικό Κράτος θά τήν ώφελήση σε ώρα πολέμου. Ίσα ίσα μάλιστα θά τήν ώφελήση να τά προμηθεύεται κ' από ούδέτερα Κράτη, πού για να μη χάσουν τίποιο σημαντικό έμπόριο θά κάμουν τά δυνατά τους να μη λογαριάζεται τό γέννημα πολεμικό λαθρεμπόριο. Έτσι γλυτώνει τόν κίνδυνο να τής λείψουν τά θρόφιμα.

M.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στό γραφείο του «Νουμά» και στα κίσκι αυτής Όμο. νοίς, και του Έπουργίου των Οικονομικών πουλιούνται τάνόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τό ένα — κ' ένα φρ. για τό Έξωτερικό:

Του ΨΥΧΑΡΗ : «Τόνιστο του Γιαννίρη» και τό «Ταξίδι μου». — Του ΠΑΛΛΗ : «Ηλιος και Φεγγάρι». — Του ΕΦΤΑΔΙΩΤΗ: «Η Μαζώχρα (διήγημα) και ό Βουρκόλακας (δράμα). — Του ΦΩΤΙΑΔΗ: «Τό γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννησις». — Του ΦΙΑΗΝΤΑ «Γραμματική τής Ρωμείκης γλώσσας» και 'Από τούς θρόλους των αιώνων (ποιήματα).

Οι άγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά ταχυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές του έξωτερικού δέν πληρώνουν ταχυδρομικά.

λόγο του πώς θά τότε ζήτηση από τόν πατέρα του και πώς θά τότε φέρι στην πολιτεία δικόνο του σκλάβο και κεινού άγαπητικό. Και θελοντας να τ' άνοιξει και κεινού τήν καρδιά τότε ρωτούσε χαμογελώντας, άν δε ντρέπεται του Λάμωνα τό γιό ν' άγαπάει, παρά και με τά σωστά του γυρεύει να πλαγιάσει μαζί με παλληκαράκι, πού βόσκει γίδια και συνάμα καμώνονταν πώς τήν τραγισία βράμα συχάινεται. Μά κείνος καθώς είχε μάθει κάθε του έρωτα παραμύθι στα τραπέζια των παρκαλυμένων, όχι άστοχαστα, και για τόν έ-αυτό του και για τό Δάφνη, έλεγε:

—Κανένας άγαπητικός, άφέντη, δέν τά φιλολο-γείει αυτά, μόνε σ' όποιος λογής παζμα κι' άν βρει τήν όμορφή, σκλαβύνεται. Γι' αυτό και φυτό κάποιος άγάπησε και ποτόμι και θεριό. Κι' όμως ποιός δε θά λυπόταν άγαπητικό, πού έπρεπε να φοβάται κείνον πού άγαπάει; Μά εγώ άγαπάω στο κορμί του σκλάβου τήν όμορφή τή λεύτερη. Βλέπεις πώς με καλε τά μα-λιξά του μοιάζουν; πώς λάμπουν κάτω από τά φρύδια τά μάτια σά δαχτυλιδόπετρα μέσα σε χρυσή δέση; πώς τό πρόσωπό του είναι γεμάτο κοκκινάδι και τό στόμα του άπ' άσπρα δόντια σαν του έλέφαντα; Ποιός άγαπη-τικός δε θά παρακαλούσε από κει να πάρει νόστιμα φι-λιξά; Κι' άν βροκόν άγάπησα, τούς θεούς μιμήθηκα. Βαι-δολάτης ήταν ό Άχίσις και τόν πήρεν ή Άφροδίτη.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,"

Μεγάλο τό βραβειο δε θά είναι ούτε πάλι μεγάλα πράματα ζητούμε. Μιά έξυπνάδα, ένα έπιγραμματάκι, ένα διάλογο, σε τριάντα λέ-ξεις τό πολύ πολύ, όχι παραπάνω. Τά καλά θά δημοσιεύονται στο «Νουμά» κι' όποιος στέλνει τό καλύτερο θά παίρνη ΔΕΚΑ ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ — όποια τ' άρέσουν — από τό Βι-βλιοπωλείο τής «Έστίας» ή ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΤΟ «ΝΟΥΜΑ» ΧΑΡΙΣΜΑ.

Ό Διαγωνισμός άν πετύχη, θά γίνεται κάθε μήνα. Για τόν πρώτο, τόν Άπριλιάτικο, προθεσμία ή τελευταία μέρα του Άπριλη. Ότσι μās στείλουν με τβνομά τους ή με ψευ-τόνομα, πρέπει άποξω από τό φάκελλο να βά-λουν ένα Δ για να ξέρουμε πώς είναι για τό διαγωνισμός.

Η ΜΙΤΕΡΑ

(Άπαγγέλθηκε στο Έκπαιδευτικό Συνέδριο)

Σ' εκείνους τούς χρυσούς καιρούς πού ήμουνα παιδάκι, Σάν ένοιωθα μέσ' στην καρδιά τόν παιδιακίτιο πόνο, Έτρεχα στη μητέρα μου να πάρω ένα φιλάκι, Κι' εύθως ό πόνος έπαυε με τό φιλάκι μόνο.

Όταν άρρώστεια μ' έδερα, ή πυρετός ή ζάλη, Έτρεχα στις μητέρας μου τήν τρυφερή άγκαλιά, Και όλα εκεί μου πέραγαν και τραγουδούσα πάλι Σάν τά μικρά πουλιά.

Σάν έβλεπα στον ούρανο τ' άστέρια, τό φεγγάρι, Στόν κάμπο χίλια λούλουδα, φαράκια στο νερό, Έτρεχα στη μητέρα μου, κοντά τής να με πάρη, Και να μου πη πώς έγειναν αυτά, σε ποιόν καιρό.

Κι' εκείνη, άφου μ' άγκάλιαζε, με τό γλυκό τής στόμα Μου τά έξηγουσε όλ' αυτά με θεία ύπομονή. Κι' ένώ μου τά έξηγουσ' αυτή, γώ τήν ρωτούσ' άκόμα Και κούραση δέν ένοιωθε τής μάννας ή φωνή.

Άν έβλεπα τριγύρω μου θηρία άγριεμένα, Η πυρκαϊά ή θάλασσα με κύμα φοβερό, Θά τρεχα στη μητέρα μου. Κοντά τής πιά κανένα Στόν κόσμο δέν θά τρώμαζα στοιχείο τρομερό.

Θαρρούσα παντοδύναμη πώς ήταν ή μητέρα Πώς τίποτα δέν ήτανε πού αυτή να μην τό ξέρη. Ένόμιζα πώς ήτανε και ή ώραιότερα Σ' όλα τής γής τά μέρη.

Σάν άφησα τούς παιδικούς κι' εύτυχισμένους χρόνους, Τήν παιδιακία μου χαρά, τόν πρώτο θησαυρό, Σάν ένοιωσα μέσ' στην καρδιά και πιό μεγάλους πόρους, Πάλι στη μάννα μου έτρεξα παρηγοριά να βρω.

Σάν βρέθηκα σε ταραχή, σε πλάνη, άμφιβολία, Άν ήθε κάποτε στιγμή πού να ασθανθώ δειλή, Πάλι στη μάννα μου έτρεξα για ναύρω προστασία, Να πάρω συμβουλή.

Άν φίλους φέρνη ή μοιρά μας στον κόσμο ν' άποκτούμε, Μά φίλο σαν τή μάννα μας δέν έχομε στη γή. Άπ' τή στιγμή πού μās γεννά ως πού να χωρισθώμε Η μάνν χύνει βάλσαμο στην κάθε μας πληγή.

Άς τήν όπλιζώμε λοιπόν με δύναμη μεγάλη Κι' άτέλειωτη άντοχή, Άς τής στολιζώμε λαμπρά με τά ούρανια κάλλη Τό πνεύμα, τήν ψυχή.

Άν θέλω άνδρας γίγαντας ή λατρευτή πατρίδα Μά από μητέρες έχομε άνάγκη πιό πολλή. Αύταις γεννούν τούς ήρωας, αύταις είν' ή έλπίδα, Του κόσμου. ή στολή.

Τά τρυφερά κορίτσια μας κουκλιτσιας δέν θά μείνουν. Έχει ό καιρός πτερά.

Άς τά μορφώσωμε καλά, γιατί κι' αυτά θά γίνουν Μητέρες μια φορά

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ Α. ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Υπό τήν σκιάν των Φοινίκων είναι ό τίτλος των καινούργιων διηγημάτων του Μπετούνου διηγηματογράφου κ. Μεταξά ή Βοσπορίτη.

— Τά διηγήματα' αυτά έχουν και πρόλογο γραμμένο από τόν κ. Μπάμπη Άννινο' φυσικώτατα!

— Διαβάστε τά διηγήματα για να δικαιολογήσετε τόν πρόλογο ή — τό ίδιο κάνει — διαβάστε τόν πρόλογο για να δικαιολογήσετε τά διηγήματα.

— Κάποιος μάλιστα έίπε, και πολύ σωστά, πώς τά από τήν σκιάν των Φοινίκων δέν είναι διηγήματα μετά πρόλογου, αλλά πρόλογος μετά διηγημάτων.

— Προήχθη στο χρυσούν σταυρό του Σωτήρος ό κ. Λύσανδρος Χαντζηκωνστανς.

— Τό Έκπαιδευτικό Συνέδριο έκανε κ' ένα θαύμα

γίδια έβασκεν ό Βράχιος κι' ό Απόλλωνας τόν άγάπη-σε' βοσκός ήταν ό Γανυμήδης κι' ό Δίας τόν άρπαξε-ός μην περιφρονούμε παιδι, πού είδαμε και τό γίδια σαν άγαπητικές να τ' άκούν' μα άν άφήνουν να μείνει άκόμη κάτω στη γής τ'έτια όμορφιά, άς χρωστάμε χάρη στού Δία τούς άετούς.

ΙΔ' Κι' άφου γλυκογέλασεν ό Άστυλος γι' αυτά μάλιστα τά λόγια του και έίπε, πόσο μεγάλους σορι-στές ό έρωτας κάνει,ζητούσεν εύκαιρία, πού για τό Δά-φνη στον πατέρα του να μιλήσει. Μά σαν τάκουσε κρυφά όλα όσα είπώθηκαν ό Ευδρομος, κ' έπειδή από τή μια μεριά άγαπούσε τό Δάφνη, γιατί ήταν τίμιο παλληκαράκι, κι' από τήν άλλη τούρχόταν κακό να γίνει ξενοτρόπισμα του Γνάθωνα τέτοια όμορφιά, άμέσως τά λείι όλα ένα προς ένα και σε κείνον και στο Λάμωνα. Ό Δάφνης λοιπόν, άφου σάστισε στην αρχή, άποφά-σιζε ν' άποκοτήσει να φύγει άντάμα με τή Χλή ή να πεθάνει μαζί μ' εκείνη. Μά ό Λάμωνας φωνάζοντας έξω άπ' τήν αύλή τή Μυρτάλη:

—Χαθήκαμε γυναίκα, έίπε ήθε ό καιρός να φανε-ρώσουμε τά κρυφά' άς μείνουν έρμα τά γίδια κι' όλα τάλλα' όμως μα τόν Πάνα και τις Νύφες, κι' άν πρέ-πει τά βόδια, καθώς λέν, στο σταύλο να τ' άφήσω, του Δάφνη ή μοιρα πια είναι δε θά κρύψω, παρά και ό,τι βρήκα παραπεταμένο θά είπω, και πώς τόν είδα

να θρέφεται θά φανερώσω, κι' όσα βρήκα μαζί του πε-ταμένα θά δείξω. Άς μάθει ό Γνάθωνας ό βρωμερός, ποιός όνας ποιά πούμαζει. Έτοίμαζε μου μονάχα κα-λά τά σημάδια.

Κι' άφου συμφώνησαν αυτά μπήκαν πάλι μέσα. ΙΕ' Ό Άστυλος όμως πέφτοντας άπάνου στον πατέρα του, όταν τόν πέτυχεν ήσυχο,ζητάει τό Δάφνη να τόν πάλι στην πολιτεία γιατί ήταν όμορφος και δέν τάξιζε να ζει στην έξοχή, και γιατί μπορούσε από τό Γνάθωνα και τής πολιτείας τά πράματα να μάθει με χαρά του ό πατέρας παραδέχεται κι' άφου έστειλε και φώναζε τό Λάμωνα και τή Μυρτάλη τούς έλεγε τήν καλήν ειδηση, ότι από δω και πέρα τόν Άστυλο άντις τά γί-δια και τούς τράγους θά περιπέται ό Δάφνης' και τούς έταξεν ότι δυό γιδάρηδες άντις για κείνονα θά τούς δώ-σει. Τότες ό Λάμωνας, ενώ πιά όλοι είχαν μαζευτεί και χαίρονταν πώς όμορφο δουλο θέχουν μαζί τους, ά-φου ζήτησε τήν άδεια να μιλήσει, άρχισε να λείι:

—Άκουσε, άφέντη, από γέρο άνθρωπο αληθινό λόγο. Και πιάνω όρκο στον Πάνα και στις Νύφες, πώς δε θά πω καθόλου ψέματα. Δέν είμαι του Δάφνη ό πατέρας, μήτε είχε τήν τύχη ή Μυρτάλη μητέρα να γίνει' άλλοι γονιοι τό παραπέταζαν αυτό τό παιδι, έ-σως γιατί είχαν παιδιά μεγαλύτερα άρκετά, κ' εγώ τό βρήκα πεταμένο και γίδα δική μου τανάθρεβε, πού και